

Стојан Аралица

Стојан Аралица ([Шкаре](#), [Оточац](#), [24. децембар 1883](#) — [Београд](#), [4. фебруар 1980](#)) је био [српски сликар](#) [играфичар](#), који је био члан [Удружења ликовних уметника Србије](#), [Српске академије наука и уметности](#) и [ЈАЗУ](#).

Биографија

Сликар и графичар Стојан Аралица је прве поуке из сликарства добио у приватној школи Хенриха Книра у [Минхену](#). Године 1910., уписује се у класу Карла Мара на минхенској Високој школи за ликовну уметност, а две године касније прелази у класу Лудвига Хертериха. По избијању [Првог светског рата](#) враћа се у [Загреб](#) и отвара приватну сликарску школу. Потом одлази у [Праг](#), где похађа графички одсек Академије за ликовну уметност, код Аугуста Бремса, а потом код Макса Швабинског^[1]. део живота је провео у [Риму](#), [Паризу](#), [Стокхолму](#) а једно време је провео у селу [Брестач](#) код [Руме](#), где је радио као учитељ. После 1948. године се настањује у [Београду](#) где остаје до краја живота.

Његов опус чини преко 1500 уметничких дела. Он се хронолошки може поделити на минхенску, париску, загребачку и београдску фазу, са јасно одређеним стилским обележјима. У првој фази видљиви утицаји академизма и сецесије. Починје са портетима и сакралним мотивима, да би потом наставио да ради портете и актове. У Паризу из основа мења уметнички приступ, а најчешћи мотиви су му пејзаж и мртва природа. У време када је живео у Загребу сликао је властити доживљај предела са [Јадрана](#). То је најуспешније доба његовог стваралаштва, са сликама пуним топлине, светлости и интезивне чисте боје. Његово дело је пуно ведрине и оптимизма, са истанчаним осећајем за боју и прозачну атмосферу [медитеранског](#) поднебља. Најзначајније слике: „*Мотив из Лошиња*“, „*Жена са сламним шеширом*“, „*Портрет Б. Петронијевића*“, „*Пут*“ и др.^[2]

Доминантан сликарски стил му је у духу париског [постимпресионизма](#) и лирске апстракције.

Дописни члан САНУ постаје [14. 11.1965](#); редовни од [7. марта 1968](#). године. Био је члан ЈАЗУ (Југословенске Академије Знаности и Уметности) у Загребу, члан је УЛУС-а и уметничких група [Облик](#), [Дванаесторица](#) и [Шесторица](#). Самостално је излагао у Загребу, [Осијеку](#), [Карловцу](#), Београду, [Сплиту](#), [Стокхолму](#), [Сомбору](#). У [Оточцу](#) је 1972. основао фонд Стојајна Аралице.

Умро је у Београду, [4. фебруар 1980](#). године, а сахрањен је у [Алеји заслужних грађана](#) на [Новом гробљу у Београду](#).